

Gedenkt aan de vrouw van Lot

Ds. J. IJsselstein – Genesis 19:26

Lezen: Genesis 19: 1-26

Psalmen: vrij in te vullen

Gemeente, het Woord van de levende God komt in deze dienst tot u vanuit het Schriftgedeelte dat u voorgelezen is. Het is mijn hartelijke wens en ernstige bede of God dit Woord wil gebruiken om alarm te slaan in het leven van onbekeerden en om ontwaakte zondaars heen te drijven tot Christus.

De tekst kunt u vinden in Genesis 19 vers 26:

En zijn huisvrouw zag om van achter hem; en zij werd een zoutpilaar.

Het thema voor deze dienst luidt: Gedenkt aan de vrouw van Lot.

Of: Een ernstige waarschuwing aan het adres van onbekeerden.

Er zijn twee aandachtspunten:

1. Gevlucht uit Sodom
2. Gekomen tot aan Zoar

1. Gevlucht uit Sodom

Langzaam wordt het licht. De sterren die aan de donkere hemel twinkelen verbleken. Langzaam begint de ochtend te gloren.

Ziet u ze daar staan? Het begint net iets te lichten. We kunnen hun gestalten nog nauwelijks ontwaren: drie mannen, Lot, zijn twee dochters en zijn vrouw. De vrouw van Lot...

Huiveringwekkend was de nacht waaraan ze terugdenkt. Ze herinnert het zich nog *levendig*. Twee van de drie mannen die Abraham bezochten, bracht Lot mee naar huis om te overnachten. En toen kwam die wilde en woeste menigte, van jong tot oud, die met geweld die mannen eisten. Geef *hier* die mannen, we willen ze *onteren*!

Seksuele losbandigheid en homoseksualiteit, het waren de zonden waaraan de mannen van Sodom zich overgaven.

Lot had het geprobeerd te voorkomen. *Bijna* had hij zijn dochters overgeleverd aan die beluste meute die zich rond het huis verzameld had. Maar *plots* waren daar de handen van die twee *mannen*, die hem naar *binnen* trokken.

De mannen rond het huis werden geslagen met verblindheid. Ze konden de deur niet meer vinden van het huis, en zijn langzaam afgedropen.

Zo in een *moment* gaan alle herinneringen van de afgelopen nacht weer aan haar gezicht voorbij.

Toen dat *gesprek* in huis met die mannen, die zeiden dat ze de stad zouden gaan *verderven*. Want, zeiden ze: haar geroep is *groot* geworden voor het aangezicht des HEEREN.

Nog *even* was Lot van huis gegaan om zijn aanstaande *schoonzons* te waarschuwen, maar ze hadden hem uitgelachen!

Hoe *snel* was die nacht voorbijgegaan. Die mannen hadden *haast*. Maar hoe kon ze alles *achterlaten*? Hier? Haar mooie *huis*, de *weelde*, alles wat de stad te bieden had? Hoe blij was ze geweest toen ze haar tent *verruilen* kon voor dit *prachtige* huis, en nu *vertrekken*? Zo hals over de kop!?

Maar *nog* voelt ze de siddering die door haar heen ging, toen ze de krachtige hand voelde van een van die mannen, die ongetwijfeld boodschappers moesten zijn van God. Zijn hand had haar *meegetrokken*. Haar en haar man Lot en achter hen de andere man met hun twee dochters.

En nu staan ze daar, bij de poort van de stad. Langzaam wordt het licht...

Ze ruikt de frisse ochtendlucht... De nog wat kille ochtendnevel trekt langzaam op...

Wat een *schitterend* landschap. Als de hof des HEEREN, staat er in Genesis 13, als de hof van Eden. *Prachtig!* Een lust voor het oog.

Daar de stad, nog in alle vroegte, iedereen *slaapt* nog.

En kijk eens, die vallei daaromheen: als het paradijs, als het prachtige landschap van Egypte.

De vrouw van Lot, ze staat *klaar*, om te *vluchten*.

Uit Sodom. Sodom, die goddeloze stad, die een *beeld* is van het leven in de zonde.

Daar *staat* ze. Alles wat ze gisteren heeft gehoord heeft haar *zeer verontrust*.

De stad, die prachtige stad, zal *omgekeerd* worden!

Wie zou niet *beven* bij zo'n bericht?

Wie zou, ondanks dat er zoveel moois in deze stad te vinden en te beleven is, niet *vluchten* bij zo'n boodschap?

De vrouw van Lot. Ziet u haar staan? Ze trilt nog, van de hand van de engel, die haar zojuist heeft losgelaten.

Ze is toch *anders* dan de anderen.

Ze is *niet* zoals de mensen van Sodom. *Verschrikkelijk* vond ze het, wat er gisteren gebeurde. Zo *onbeschaamd* waren die mensen van Sodom in het uitspreken en uitleven van de zonde.

Nu *slapen* ze. Luister maar... Boven die stad hangt nog steeds de ademloze stilte van de vroege ochtend...

Het is gisteren laat geworden, misschien slapen ze wel uit...

Ze slapen in dodelijk gevaar, want hun stad zal omgekeerd worden.

Maar toch is alles in diepe rust.

Is dit niet het beeld van *u* of van *jou*, die vanmorgen zo'n *moeite* had om uit bed te komen, omdat het gisteren zo *laat* geworden is? Het werd zo laat omdat u wilde *genieten* van de dingen van deze tijd, die voorbijgaan.

Eten, drinken en vrolijk zijn, want morgen... sterven wij.

Ja, dat *eerste* hebt u gedaan (misschien wel veel te veel gedronken), maar aan dat *tweede* hebt u niet gedacht. Want u bent gaan slapen.

Terwijl de vrouw van Lot met de anderen staat in de *poort* van de stad om te *vluchten*, *slaapt* u! U *slaapt* uit in een stad die over een uur prijsgegeven zal worden aan vuur en zwavel dat uit de hemel regenen zal.

O, zie toch uw *levensgevaar*. U die nu wel *hier* zit, in een net pak en met een eerlijk gezicht, maar die *verborgen* voor het oog van mensen leeft in de *zonde*, net als de inwoners van Sodom: in de zonden van overspel, vloeken, drinken, liegen, stelen. In de zonde van het ontheiligen van de zondag. In het dienen van de afgoden van deze wereld.

U *slaapt*, terwijl de donkere wolken van Gods oordelen zich samepakken boven uw hoofd. Maar u *ziet* het niet. U *merkt* het niet. Uw rust is een *dodelijke* rust.

O, word toch *wakker* uit uw dodelijke slaap, voordat het te laat is!

Vlucht uit Sodom, behoud u om uws levens wil!

De vrouw van Lot. Ze is niet als de mensen in Sodom. Ze is ook *niet zoals haar aanstaande schoonzons*. Toen Lot hen gisteren nog wilde waarschuwen, werd hij *uitgelachen*.

Ze hebben hem *bespottelijk* gemaakt! *Hij was in hun ogen als jokkende*. Ze geloofden er *niets* van en hebben hem *belachelijk* gemaakt.

Misschien is dat wel uw beeld. Hij was in hun ogen *als jokkende*.

Het Woord van God heeft u aangespoord om uw zonden te *laten* en te *belijden*: Erken uw ongerechtigheid, dat u tegen de Heere uw God hebt overtreden.

U is *vergeving* voorgehouden door het bloed van Christus:

Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.

Het is u dringend aangeraden de toekomstige toorn te *ontvluchten*: *Vliedt* de toekomstige toorn! Maar... u haalt uw schouders op. U lacht erom. 't Zal zo'n vaart niet lopen, toch?

Nog tijd genoeg. Mijn tijd komt wel.

Het is wel eerlijk van u, dat u zegt waar het op staat, maar uw eerlijkheid *veroordeelt* u tegelijkertijd. O, waarom veracht u *de rijkdom van Zijn goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt? Maar naar uw hardigheid, en onbekeerlijk hart, vergadert gij u toorn als een schat, in de dag des toorns, en van de openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods, Welke een ieder vergelden zal naar zijn werken.*

U die *openlijk* de boodschap van God *veracht*, zie toch uw *dodelijke* gevaar! O, *ontwaak* toch uit uw *dodelijke* rust!

Vlucht uit Sodom, behoud u om uws levens wil!

Misschien is het anders bij u, zoals met de meesten die in de kerk zitten. Of de voorganger nu vriendelijk nodigt of scherp veroordeelt, of hij nu spreekt over genade en

vergeving of over recht en oordeel, u zult hem *niet afwijzen*. U *spreekt hem niet tegen*, u weet wel beter.

Maar ondertussen... zit u *onbewogen* in de kerk. De wind waait *over*, of het een zachte oostenwind is, of een stormachtige noordenwind, en... u *laat het maar waaien*. Maar in uw hart blijft het bladstil...

U *stemt wel in* met het Woord, *natuurlijk*. Het is de *waarheid*, u wilt die nog wel verdedigen ook, en wee als iemand een verkeerd accent legt, dan weet u beter dan wie ook hoe de *waarheid* vertolkt moet worden. Dan bent u de eerste die aan de bel trekt. U kent het Woord van God wel, maar... het *raakt u niet*.

U hoort woorden van genade, maar uw hart raakt *niet aangedaan*.

U hoort woorden van *dreiging* en *veroordeling*, maar u *beeft niet*.

Omdat... omdat uw hart dood is.

U voelt het niet, omdat... u dood bent in zonden en misdaden.

Ook *dat* weet u, en u *stemt* het in. Alsof u *slachtoffer* bent!

Ik ben dood, ik kan er allemaal *niets* aan doen. *Daarom* gaan al die woorden over me heen, ze *raken* me niet.

Vergis u *niet*, u die uw dood ziet als een goed excuus om het woord der zaligheid te verachten. Want uw *dood*, uw *blindheid*, uw *doofheid*, uw *vijandschap*, ze zijn allemaal het *gevolg* van uw eigen zonde.

U bent geen slachtoffer, u bent een *misdadiger*.

U bent van nature een *opstandeling* tegen God, en daarom *schudt u al die woorden van God van u af*. God is ook in uw ogen als *jokkende*. U *gelooft* Hem niet. Nee, u lacht Hem niet *zichtbaar* uit, maar diep in uw hart wel.

- *Komen als een zondaar?* Ja, maar ik ben toch *dood*, hoe *kunt* U het van me vragen!?

- *Misschien wel vandaag moeten verschijnen voor de rechterstoel?* Ach, ja dat kan wel, maar het zal toch wel loslopen, die kans is wel *erg klein*!

- *Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels dan u, dan u die de weg geweten hebt, en niet hebt willen bewandelen?* Ach, maar de Heere zal er toch wel *rekening* mee houden dat we er niets aan konden doen, dat we ons best hebben gedaan? Waren we niet een stuk beter dan de mensen die niet naar de kerk gingen?

- *Ik zeg u dat het den lande van Sodom verdragelijker zal zijn in de dag des oordeels dan u.* Maar de Heere ziet toch dat wij zo slecht niet zijn als de inwoners van Sodom? Dat zal onze straf toch wel verzachten?

Hij is in uw oren, nette kerkgangers, *als jokkende*.

O *vergis* u toch niet. U die de woorden van God met een onverschillige glimlach *weglacht*, of met een vroom excuus naast u *neerlegt* en van u *afschudt*, zoals u het stof van uw pak afschudt. U *bent* als de aanstaande schoonzoons van Lot.

Van nature behoren we *allemaal* tot de inwoners van Sodom, tot de stamgasten van de stad Verderf.

Als we *nooit* in ons leven, deze stad in *grote onrust* zijn *ontvlucht*, dan is dat ons *thuis*!

Zie toch uw gevaar. De schoonzoons van Lot, ongetwijfeld nette jongens, ze zijn voor eeuwig omgekomen. O *ontwaak* toch uit uw dodelijke rust!

Vlucht uit Sodom, behoud u om uws levens wil!

U, die *nooit* in *grote onrust* de stad Sodom bent ontvlucht, u bent zonder twijfel *erger* dan de vrouw van Lot. Want *ondanks* al haar aarzeling heeft ze zich *mee* laten nemen om de stad te ontvluchten, maar *u bent achtergebleven*, slapend in dodelijke rust.

In de rust van uw excuses, in de slaap van uw ijver en liefde voor de waarheid. Of in de slaap van uw kerkelijke activisme, maar... in *slaap*.

U *slaapt* zonder te geloven dat uw leven op het punt staat omgekeerd te worden.

U *denkt* dat God u zal sparen om uw goede inzet, om uw netheid en omdat u denkt beter te zijn dan al die andere inwoners van Sodom, maar het is een *illusie!* Het is een *droom!*

Goed doet geen nut in de dag der verbolgenheid. Alleen *gerechtigheid* redt van de dood.

Uw bekendheid met de wet en uw leven onder het evangelie zal uw straf vele malen verzwaren en uw duisternis maken tot een *buitenste* duisternis.

O *ontwaak* toch uit uw dodelijke rust!

Vlucht uit Sodom, behoud u om uws levens wil!

Wie is eigenlijk die vrouw die daar in de vroege ochtend buiten de stadsdeuren van Sodom staat? We weten maar weinig van haar. Als Lot met Abraham meegaat uit Ur der Chaldeeën wordt ze nog niet genoemd. Ook niet als hij uit Haran vertrekt in de richting van Kanaän.

Als Abraham en Lot het land verdelen en Lot kiest voor de vlakte van Sodom, wordt zijn vrouw niet genoemd.

Als de steden Sodom en Gomorra overvallen worden door de vier koningen en ook Lot wordt meegenomen, dán lezen we voor het eerst iets dat doet denken aan 'een vrouw van Lot'. Abraham jaagt hen na en brengt terug: *Lot zijn broeder, en deszelfs have, alsook de vrouwen en het volk*. Misschien wordt hier ook bedoeld op de vrouw van Lot, we weten het niet.

Wat ons wel opvalt is dat andere vrouwen, Sara, Rebekka, Rachel en Lea, in het boek Genesis met respect en met name worden genoemd, maar over de vrouw van Lot ligt een *sluier*. We lezen ook niet dat Lot een vrouw gezocht heeft, zoals Izak en Jakob deden in het land waar zij vandaan kwamen.

Waarschijnlijk heeft Lot een heidense vrouw getrouwd uit het land Kanaän, misschien uit de omgeving van Sodom, of uit de stad zelf.

Hij was in ieder geval lang met haar getrouwd, want hun dochters staan op het punt te gaan trouwen.

Maar toch was deze heidense vrouw een vrouw die, ondanks haar afkomst, *grote voorrechten genoot*.

Ze was de vrouw van een *rechtvaardige man*.

Misschien bent u ook wel de echtgenoot van een *bekeerde* man of vrouw.

Misschien is je *vader* of *moeder* ook, misschien zijn een of meerdere van uw *kinderen* ook wel bekeerd...

Ze heeft gewoond *in de tenten van oom Abraham*, de vader van alle gelovigen.

Ze deed ongetwijfeld mee in *de dienst van de enige, ware God*.

Ze heeft *geweten* van het verbond der genade.

Misschien hebt u *ook* wel lange tijd *opgetrokken* met iemand die de Heere innig diende en vreesde.

U hebt uw plaats in de kerk *nooit leeg* laten staan.

U bidt, u leest, u bent ook bevriend met Gods kinderen, u gaat misschien *ook* wel aan het Avondmaal.

De vrouw van Lot, ze *heeft engelen op bezoek gehad in haar huis*.

Ze hebben haar *meegetrokken*, de stad uit.

Misschien heeft het Woord van God u *ook* verontrust.

U hebt *ook* gevoeld dat uw staat een verloren staat is, dat uw leven een vijandig leven is.

Ze is vroeg opgestaan, heeft de stad verlaten, en kijk, kijk!

Ze *vlucht!*

Ze *rent* met Lot mee!!

Zij ontvlucht Sodom.

Deze heidense vrouw vluchtte uit Sodom.

Waarom blijft u in Sodom?

Vlucht uit Sodom, behoud u om uws levens wil!

2. Gekomen tot aan Zoar

Ziet u ze gaan in gedachten gaan?

Langzaam begint het lichter te worden. De gestalten zijn steeds meer te onderscheiden.

Kijk, daar *vooraan* gaat Lot, vlak *daarachter* zijn dochters en zijn vrouw.

Gelukkig is het nog niet al te warm. De ochtend is wat klam. Fris als iedere ochtend. Het is een ochtend als altijd.

Terwijl hun harten bonzen en ze diep ademhalen vanwege de haast, *echoën* de woorden van de derde Engel *nog na* in hun oren:

Behoud u om uws levens wil; zie niet achter u om, en sta niet op deze ganse vlakte!

Herkent u de haast die u ziet? Herkent u de onrust van deze mensen?

Het is een beeld van de *onrust* in het hart van een *ontwaakte* zondaar, van iemand die *wakker* geworden is uit zijn of haar dodelijke rust. De mannen van Sodom zijn een beeld van *slapende* zondaren, van mensen die openlijk in de zonde leven.

De schoonzoons van Lot zijn gewaarschuwd, maar gaan willens en wetens *door*.

De vrouw van Lot is *wakker geschud!* Ze heeft het gevaar *gezien*. Het kostte *moeite* om afscheid te nemen van alles wat ze achter moest laten, maar ze *heeft het gedaan!*

Het woord van de engelen heeft haar *verontrust*, en het woord van de Engel des Heeren, die buiten de stad op hen wachtte heeft haar benen *in beweging gezet om te vluchten*.

Weg, weg uit deze prachtige omgeving, die er uitziet als altijd, maar waarvan men zegt dat hij *omgekeerd* zal worden!

De vrouw van Lot *is het beeld van een ontwaakte zondaar*. De rust is weg.

Ik zie mijn gevaar. Ik kan *zo* niet voor God verschijnen.

Het kost me moeite, maar ik *stop* met de dingen waarvan ik denk dat ze niet goed zijn. Ik leef anders, maar er is nog steeds *onrust* in mijn hart. Ik moet *bekeerd* worden. Ik lees veel in de Bijbel, ik *bid* veel. Nee, ik *ben niet* zoals al die mensen die zomaar onbewogen in de kerk zitten. Nee, het Woord *raakt* me. Soms zo sterk, dat het wel *lijkt* op de hand van de *engel* die de vrouw van Lot beetgreep en meetrok. Dan voel ik het met *kracht*: zo kan ik niet doorgaan!

Misschien zegt iemand anders: Ja, dat ken ik wel. *Vroeger*, toen ik jong was, heb ik wel eens zo'n tijd gehad. Ik *las* veel, ik *bad* veel, maar *toch* is dat langzaam weer overgegaan. En het is ook *nooit* meer teruggekomen.

Ik ben *netter*, ik ben *volgzamer* geworden, meer dan ooit *overtuigd* van mijn keuze voor deze kerk, waar ik voorheen nog wel eens aan twijfelde, maar die *onrust*, die... is nooit meer teruggekomen.

Ik vond het een *moeilijke* tijd. Ik *bad veel*, maar er gebeurde *niets*.

Ik werd er een beetje *ongeduldig*, een beetje *kriegel* van. Waarom luisterde God nu niet naar me?

Na verloop van tijd ging dat oude leven toch *ook* weer trekken, dat *plezier* dat ik vroeger had. Ik moet zeggen, dat ik ondertussen ook wel wat *tevreden* begon te worden. Ik ben *echt niet* meer zoals al die anderen. Er is iets *veranderd* in mijn leven en dat geeft me *toch* wel een zekere rust. Om nu te zeggen, *ik ben er*, nee, *zo* zou ik het niet zeggen, maar toch: *ik ben wel veranderd*...

Kijk, dat is precies wat *zij ook* doet! Zie je die vrouw van Lot lopen? In het begin *rende* ze achter Lot aan, samen met haar dochters. Maar *kijk*...

Gaandeweg, je *ziet* het gebeuren. Ze blijft langzamerhand steeds meer *achter*.

Het lijkt weer *datzelfde getreuzel* als toen ze nog in de stad was.

Ze lijkt wel *moe*.. Ze lijkt wat te *aarzelen*...

We zouden wel willen roepen: *doorrennen!* Het is *levensgevaarlijk* om te treuzelen...!

Maar *kijk!* O nee, ze *geeft het op!*

Zou het allemaal wel *waar* zijn, wat die mannen hebben gezegd...?

Kijk eens naar de *lucht*, net zo helder *als altijd*...

Geen wolkje aan de hemel...

Kijk eens daar *voor* me, dat *land*, net zo vredig als altijd...

Zou ik...? Nee, dat niet, dat is te gevaarlijk. Of toch wel... Zou ik het *een keertje* proberen?

Misschien valt het wel mee?

Kijk, ze staat stil...

Misschien hebben de anderen nog wel geroepen: *doorlopen!*

Maar *kijk*, ze staat stil...

Zie je haar aarzeling?

Langzaam draait ze zich om... en dan (*huiveringwekkend*) een ogenblik later is ze veranderd in... een pilaar van zout.

Ze versteent... tot een levenloos beeld van zout.

Ontwaakt, wakker geschud, gevreesd, gebeefd, meegetrokken door de engel, *gevlucht*.

Gevlucht... maar *niet behouden*.

Gevlucht... maar dat *hart...*, dat bleef gehecht aan Sodom.

Want... mijn huis dan, mijn carrière dan, mijn familie dan...?

Is zo *uw* vroegere overtuiging *ook* geëindigd?

Verontrust, gevlucht, omgezien, en een dode pilaar geworden...

Misschien wel een *pilaar* van rechtzinnigheid, maar *harder* dan dat u tevoren ooit bent geweest?

Jongelui, wees toch *beducht* voor dit *grote* gevaar.

Je jeugd is de tijd waarin de Heere vaak wil *kloppen* aan de deur van je hart.

Het Woord maakt je *onrustig*, *engelenhanden* grijpen je vast, ze trekken je *mee*, ze *wijzen* je de weg.

Maar pas toch *op* voor dat *grote* gevaar. Het gevaar dat je overtuiging *overgaat*, dat alles weer wordt als *voorheen*. Misschien wat netter... maar *even* onbewogen, nee *meer* onbewogen en *harder* dan ooit tevoren.

Als je voelt dat het Woord je *aanraakt*, vraag dan of de Heere Zelf de vlam van die overtuiging wil *aanblazen* en *gaande* wil houden.

En buk en buig toch in het verborgen voor God. Belijd Hem je schuld en zonde.

Zoek het niet in allerlei *uiterlijke* veranderingen en verbeteringen, maar leg je schuldige hart voor de Heere neer, en zoek... zoek *zonder ophouden*, zonder *aarzelen*, *verzoening* in het bloed van *Christus*. Want alleen *in Hem* is behoud.

U vindt geen behoud als u *doorgaat* in de zonde.

U vindt geen behoud als u *wegvlucht* van de zonde, maar niet tot Christus komt.

U vindt geen behoud als u *aarzelt... stilstaat... en omziet...*

Er is alleen behoud te vinden in Zoar.

En Zoar is een beeld van Christus.

Wakker worden is niet hetzelfde als *behouden* worden.

U kunt *bekommerd* zijn, maar u moet *behouden* worden!

U kunt *aangedaan* zijn, maar uw ziel moet *gered* worden.

U kunt wel *vluchten*, maar u moet *vluchten* tot Christus.

Hoor toch, terwijl de donkere wolken van Gods toorn plotseling *samenpakken* boven het hoofd van de vluchtenden, *hoor toch de nodiging van het evangelie!*

Lot en zijn dochters vluchten naar Zoar. Een kleine, goddeloze stad, waar niemand op hen wacht, hoewel zij daar veilig zullen zijn.

Maar voor *u*, die wakker geschud bent uit uw zondeslaap, ja zelfs voor *u* die rustig slaapt in groot gevaar, geldt dat u niet alleen gedrongen wordt te *vluchten*: *weg* van daar! Vlucht uit Sodom!

Maar u wordt tegelijkertijd *genodigd*: *Kom! Kom* in Zoar! *Vlucht uit Sodom!*

Alleen ken uw ongerechtigheid, dat gij tegen de HEERE, uw God, hebt overtreden, en uw wegen verstrooid hebt tot de vreemden, onder alle groene boom, maar gij zijt Mijner stem niet gehoorzaam geweest, spreekt de HEERE.

Maar ook: Komt tot Mij!

Bekeert u, gij afkerige kinderen, spreekt de HEERE, want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, een uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion.

Keert weder, gij afkerige kinderen! Ik zal uw afkeringen genezen.

Wie slecht is, hij kere zich herwaarts en kome tot Mij!

Ik wil, gemeente, graag afsluiten met een boodschap aan het adres van *u*, die leeft (die slaapt) in de stad Verderf.

Aan het adres van *u*, die Sodom ontvlucht bent, van *u*, die op weg bent naar Zoar.

Aan het adres van *u*, die aangekomen bent in de stad van behoud.

U die leeft in de zonde, die slaapt in de stad Verderf!

Vlucht uit Sodom, vlucht naar Zoar.

Verlaat de zonde, en vlucht met uw verloren leven tot Christus. Hij zal u om uw zonden niet afwijzen. Want Hij ontvangt de zondaars en eet met hen. Hij is een Vriend van tollenaars en zondaren.

Alleen, *dit is de weg*, waarin u komen mag. *Dit is de weg* van Sodom naar Zoar: erken uw ongerechtigheid.

Kom... Kom... met gebogen hoofd, met schaamte, met smeking en geweent.

Hij die gezegd heeft: Al wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen, heeft ook gezegd: En die tot Mij komt (wie u ook bent) zal Ik *geenszins* uitwerpen.

Zoar is de *enige* stad van behoud, Christus is de *enige* Zaligmaker.

En *dit is de weg* waarin een verloren zondaar komen mag. U mag komen met smeking en geweent. Als u *zo* niet komen wilt, zult u nooit komen.

Maar stel uw komst tot Christus *niet uit*. Want de dag waarin u omgekeerd zult worden is *zeer nabij*.

Kom, laat *niets* en *niemand* u hinderen! Alle dingen zijn gereed, dat is de nodiging die tot u komt. *Kom* tot de bruiloft.

U hoeft niets mee te nemen, u kunt niets meenemen, u mag alles achterlaten, en komen als een arme zondaar!

Maar ik bid u, omwille van uw leven: *kom!* Want als u *niet* komt, zult u zeker verloren gaan. Als u komt, als een arme zondaar, al bent u de grootste van de zondaren, dan zult u het ervaren:

Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik (zegt Paulus) de voornaamste ben.

U die buiten Sodom bent. Staande aan de deur van de stad, rennend voor uw leven, aarzelend... bijna uw hoofd omdraaiend... O, *vlucht* toch om uws levens wil naar Zoar.

Om uws *levens wil*, *kom* toch tot Christus!

Ga niet rusten op uw keuze, op uw *verstandelijke keuze voor Christus*, want het gaat er niet om of u *gekozen* hebt, het gaat er om of u *gekomen* bent. Gekomen als een arme zondaar tot de Zaligmaker Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken, - niet datgene dat bereid was voor Hem te kiezen - , maar dat *verloren* was.

Uw verstandelijke keuze voor Jezus is zelfbedrog.

Ga niet rusten op uw *verandering van levensstijl*. U was misschien werelds en los, u bent misschien netjes en ijverig geworden, maar de levensvraag is: *bent u ooit zondaar voor God geworden?* Bent u ooit als een *rechteloze tollenaar* gevallen aan de voeten des Heeren, met de bede op de lippen: O God, wees mij zondaar om Christus' wil genadig? *Laat uw haast onderweg niet verslappen.*

Ga onderweg niet rusten op ervaringen, op tranen, op bevindingen. Rust niet op de krachten die in u geschied zijn.

Maar *vlucht! Vlucht!* Rusteloos, totdat uw ziel rust vindt in Christus.

Misschien zegt u: de weg valt me *zwaar*...

De weg van Sodom naar Zoar *is ook* een zware en moeilijke weg. Niet omdat de weg geblokkeerd is. De weg is open, de weg is gebaad.

De weg is *zwaar* omdat... we onszelf meegenomen hebben uit Sodom. We zitten onszelf in de weg. *Alles* in ons *verzet* zich om te vluchten naar Zoar, om te komen aan de voeten van Christus.

Als we in gedachten even dat beeld *loslaten* van die vroege ochtend op de vlakte van Sodom en denken aan een *pelgrim*, die zich te voet moet haasten om voor het donker een stad te bereiken.

Wat zit hem dan allemaal niet in de weg?

Het pak van... de *zonde*. Wat kan de zonde *drukken*... Zal ik wel welkom zijn, met zoveel schuld? Zonden tegen de wet, zonden tegen het evangelie.

Wat zit die pelgrim allemaal niet in de weg?

De last van *goede werken*. Wat is het *onmogelijk* aan onze kant om die weg te werpen als *schade* en *drek*. We hechten er zo aan. Wat kost het ons *moeite* ons hoofd te buigen, beschaamd, als een *zondaar*. Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u.

O, zonder het krachtige, vernederende, kleinmakende werk van de Geest zullen we nooit buigen!

Wat hindert die pelgrim nog meer?

Wat denkt u van vermoeidheid, wolken van twijfel en moedeloosheid...

Zal ik *ooit* het einddoel halen? Zal ik niet *omkomen* in de handen van de duivel die me aanvalt met de ergste ingevingen in mijn gedachten? Die me *verlokt* en me *verleidt* tot de zonde die leeft in mijn hart?

En wat is de verleiding niet *groot*, om te gaan *rusten*. Op onze levensverandering, op onze tranen, op onze indrukken, op onze gebeden. En ondertussen verslapt het gebed, vermindert de nood. Onze voetstappen *vertragen*...

Kom, vermoeide pelgrims, vluchtend vanuit Sodom.

Kijk *niet achterom*. Ga *niet terug* naar de dienst van de wereld. Kijk *niet naar* opzij.

Maar kijk eens *vooruit!* En laat de schaduw die de stad vooruit werpt u *moed* geven. Als u door de dichte wolken van twijfel een glimp opvangt van de stad *Zoar*, als u door het

Woord van God een lichtstraal tegemoet straalt, die u als in een glimp weer eens iets laat zien van *Zoar...* van *Christus...*, van de *Schoonste* van de mensenkinderen...

Is het dan niet zo, dat uw hart naar Hem uitgaat?

O, ga dan *voort*. Ga dan toch *rusteloos* voort...!

Rust niet bij de gedachte dat u staat aan de grens van Zoar. Dat u in de *verte* de stad hebt gezien.

De *wetenschap* dat er in Christus behoud en redding is, is niet *genoeg*.

De *wetenschap* dat Hij gekomen is om zondaren zalig te maken, is niet *genoeg*.

U mag werkelijk rusten, als u door Gods genade gebracht brengt tot de *werkelijkheid* van de rust in Zijn verzoenende bloed.

Er is pas werkelijk rust *in Hem*, in *Hem* Die ondergegaan is onder de vloed van Gods toorn.

In Hem is de hitte van Gods gramschap geblust.

Lots vrouw kwam tot *bij Zoar*, Lot ging de stad binnen. Lag dat aan *Lot*?

Kent u hem een beetje? De man die achter Abraham aanhobbelde uit Ur, uit Haran? Rechtvaardig en oprecht, dat zeker, maar toch zo *zwak* in zijn karakter, zo egoïstisch, zo zelfgericht...

Hoewel hij *weet heeft* van de zonden van Sodom, *toch* zet hij zijn tenten vlakbij de stad.

Heeft hij zich mee laten voeren door zijn heidense *vrouw*, of was het zijn *eigen* wens?

Later woont hij *in* de stad. Hij kwelt zijn ziel *wel* als hij het leven van de mensen in ogeschouw neemt, maar hij blijft er *gewoon* wonen.

Hij wordt *ernstig* gewaarschuwd als de vier koningen hem wegvoeren, samen met de inwoners van Sodom, maar *blijft er toch* wonen.

Er is niet zoveel te vinden dat pleit voor Lot, en toch... *hij komt in Zoar aan*.

Ik moet het anders zeggen: *God brengt hem in Zoar*.

En Zoar is wat betreft de redding die daar gevonden wordt een heenwijzing naar de *redding en veiligheid die in Christus is*.

God Zelf is het die Lot door een sterke hand daar brengt. *Ondanks* al zijn zonde en zwakheid. Het is *onwederstandelijke, eenzijdige genade* die Lot in Zoar brengt.

Ondanks *al* hun verzet, hun *blijvend* verzet, hun *ongeloof*, hun *dwalen*, brengt *God* de Zijnen voor het eerst en steeds weer opnieuw als arme zondaren aan de voeten van Christus.

Dat is Zijn werk. Dat is Gods werk.

Toen God de steden verdierf, dacht hij aan... *Lot...?*

Nee, Hij gedacht aan *Abraham*. God dacht aan het *Woord* van Zijn *belofte*, aan de *tussentreding* van Abraham. Er ligt *geen enkele* grond in Lot, God doet het omwille van Zijn Woord en trouw, omwille van de *tussengetreden Middelaar*.

Hij ging onder in de vloed van Gods toorn, opdat een wederhorig kroost altijd bij Hem zou wonen.

Wat Lot betreft ligt er wel een ernstige *waarschuwing* in deze geschiedenis aan het adres van al Gods kinderen. Abraham woonde in tenten. Hij woonde alleen. Lot kwam tot *aan*

Sodom, ging *in* Sodom wonen, zijn kinderen groeiden er op, zochten vriendschap met wereldse vrienden, en *bijna* was die godvrezende Lot omgekomen. Eerst met de wegvoering door de vier koningen, toen met de ondergang van de stad.

Johannes schrijft :

Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.

Als de zon opgaat, komt Lot met zijn dochters in Zoar aan.

Toen deed de HEERE zwavel en vuur over Sodom en Gomorra regenen, van de HEERE, uit de hemel.

Mensenwoorden kunnen hier niets aan toevoegen.

Kijk eens in stilte mee, vanaf de muur van de stad Zoar:

Toen deed de HEERE zwavel en vuur over Sodom en Gomorra regenen, van de HEERE, uit de hemel.

U die buiten Christus voorleeft, ziet hier een geringe afbeelding van wat *uw toekomst* wezen zal.

Uw verwoesting zal *groter* zijn dan wat u in gedachten ziet, omdat u *geleefd* hebt onder het evangelie der genade.

Christus is u voorgesteld als de Weg tot behoud, *Zijn bloed* is u voorgesteld als het middel om zalig te worden. U bent *genodigd* om te komen, maar *hoe* hebt u de Zaligmaker veracht: u wilde tot Hem niet komen!

O, behoud u toch om uws levens wil. Voordat het voor eeuwig te laat is.

Zie toch, hoe *onverwacht* u deze dag van omkering overvallen kan.

De ochtendschemering was als die van alle andere dagen.

De ochtendnevel even verfrissend als anders.

Als een *dief* zal die dag u overvallen. En uw verwoesting zal *groot* zijn.

Waarom bent u Sodom ontvlucht, maar weigert u Zoar binnen te gaan?

Behoud u om uws levens wil. Vlucht als een arme zondaar tot Christus!

God moge u, door Zijn krachtige en onwederstandelijke genade, allen brengen, niet alleen uit Sodom, maar ook in Zoar, voor eeuwig veilig en geborgen in het bloed van Christus.

Gedenkt aan de vrouw van Lot.

Amen.